

det vil jeg antage — men jeg maa dog anbefale det ærede Thing at holde fast ved de Grundsaetninger, som Flertallet har opstillet.

B. Solm. Naar det Lovforslag af den Bestaaffenhed som dette foreligger, hvortil der er samlet saa mange forskjellige Dele, er det en Selvfølge, at det giver Anledning til de forskjellige Udtalelser fra de forskjellige Sider. Der er jo nemlig ved en saadan Sag mange Hensyn at tage. Først er der Beskyttelsen, dernæst er der Spørgsmaalet om, hvilke Dele af Tarifen man strengt taget skal kalde Luxusgjenstande, og hvilke Dele man skal kalde Forbrugsgjenstande, dernæst er der Spørgsmaalet om, hvor meget man tror paa een Gang at kunne nedsette den indirekte Beskatning, som findes Sted igennem Tolden. Disse Hensyn have ledet mig til at indtage en noget anden Stilling end f. Ex. den der er udtalt af den sidste ærede Tale. Nagtet jeg som han er den Ven af Indkomstskat, saa tror jeg, at netop de, som særlig ere Venner af Indkomstskatten, skulle være meget varsome med at gjøre denne Skat for høi i Førstningen. (Søren Jørgensen: Det er der ingen Fare for!) Ja, jeg tror dog nok, det kunde være, at selve Indkomstskattens Venner vilde, naar vi paa een Gang fik en Indkomstskat paa en 2—3 Millioner, blive bange for den, og jeg tror, at naar man har den Eftersættelse, at denne Beskatningsmaade er den retfærdigste, bør man gaa saa lempeligt frem som muligt, netop for at den kan vinde Indgang i Befolkningen. Hvad først navnlig Spørgsmaalet om Beskyttelsen angaar, da have vi jo hørt, hvad jeg vil kalde to Yderligheder fremsættedes som repræsenterede af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgfreds (Frederiksen) og det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgfreds (Alberti). Jeg skal ikke negte, at det overraskede mig noget igaar at se de Billeder, som det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgfreds opstillede for os, idet han gif saa vidt, at han sagde, at hvis dette Forslag, som det foreligger efter det Standpunkt, Flertallet har indtaget, skulde blive til Lov, troede han, at det vilde have til Følge, at mange Arbeidere vilde blive brødløse. Det ærede Medlem sagde, at det kunde ikke nytte Noget, at man vilde holde sin Haand noget mere over Haandværkerne end over Fabrikkerne, thi Fabrikkerne, det var Arbeiderne, og det var dem, han hovedsagelig vil holde sin Haand over. Men det kunde vel være, at hvis man gif den Bei og snarere holdt sin Haand over Fabrikkerne, at da mangen Haandværksmester kunde komme til at staa i de virkelige Arbeiders Række, hvortil, naar man holdt sin Haand over selve Haandværksstanden, Haandværksmestrene da vilde komme til at indtage en mere selvstændig Stilling. Der er f. Ex. de saa meget omtalte Sukkerfabriker. Uden at jeg vil indlade mig paa, enten denne Ophævelse af Beskyttelsen

passer eller ikke — jeg skal ærlig sige, at det har jeg ikke Forstand nok paa til at udtale mig derom — skal jeg dog sige, at jeg i en anden Retning ikke har meget tilovers for disse Sukkerfabriker, og det er af Hensyn til Arbeiderne, thi saavidt det er mig bekendt, indvirke disse Fabriker ikke godt paa Arbeidernes Sundhed, saa at, hvis det skulde blive Tilfældet, hvad det ærede Medlem for Sorø forudsatte, nemlig at disse Fabriker, hvis den mindre Beskyttelse, som vi have foreslaet her i Thinget, skulde blive vedtaget, ikke vilde kunne bestaa, saa skulde jeg ikke for disse Fabrikers Skyld, ja, jeg vil sige, harme mig saa stort derover. Mit Standpunkt har stadig været det, naar der har været Tale om Beskyttelse, at stille Beskyttelsen paa en saadan Maade, at det skulde være muligt for Udlandet at konkurrere med os, men rigtignok kun under Forudsætning af, at Udlandet maatte vise sig tilstræffelig dygtigt. Naar der er Beskyttelse, er det nemlig en Selvfølge i de allerfleste Brancher, at, naar et Arbeide udføres ligesaa godt her i Landet som i Udlandet, saa er det Haandværksmandens egen Skyld, naar han ikke er i Stand til at udholde Konkurrencen. Jeg tror ogsaa, at det i de fleste Tilfælde viser sig, at Konkurrencen frembringer de bedste Resultater. Skulde man paa engang gaa til at ophæve hele Beskyttelsen, var det noget ganske Alindt, thi saa kunde man berygte, at der var visse Haandværk, der ikke staa paa et saadant Standpunkt, at de kunde fortsættes; men det tror jeg ikke vil blive Tilfældet efter Lovforslaget. Dernæst kommer det andet Spørgsmaal: Hvad man falder for Livsforbrødenheder. Dertil vil jeg i strengeste Forstand kun regne Salt og Ris. Der er derimod nævnet andre Ting: Kaffe, Sukker og Tobak, hvilke jeg snarere vil kalde en Slags Artikler, der ere bleven saa meget brugelige her i Landet, at de meget vanskelig kunne undværes. Naar jeg ikke har set mig i Stand til f. Ex. for Sukkers Vedkommende at gaa med til en Nedsettelse i Tolden derpaa, saa er det netop begrundet i det store finansielle Resultat, som det vil have at nedsette Tolden paa Sukker. Jeg vil atter lægge det høie Thing paa Sinde, fordi det staar ligesaa klart for mig nu som ved Sagens første Behandling, at Sukker netop er en Artikel, hvis Beskatning hovedsagelig og mere falder paa den mere bemidlede Klasse af Befolkningen end paa den mindre bemidlede (Th. Nielsen: Det er en Feiltagelse!). Nei, det er ikke en Feiltagelse, som det ærede Medlem siger, thi der bruges maasse 100 Gange saa meget Sukker i en rig Familie som i en fattig Familie. Jeg kan godt være enig med det ærede Medlem i, at det kunde være ønskeligt at faae Sukkertolden ophævet saavel som andre Toldsaet, men jeg siger, at det finansielle Resultat, hvortil man derved vilde komme, strammer mig tilbage, og jeg siger, at det netop glæder mig, at denne Beskat-